

Pontia daplidice L.

door

R. WESTERNENG.

Toen ik op 13 Juni 1948 's morgens op de fiets stapte om met de heer G. B a n k naar Egmond aan Zee te gaan teneinde daar naar *Argynnis niobe* L. uit te kijken, vermoedde ik niet, dat dit voor ons een bijzondere dag zou worden. Onderweg naar Egmond aan Zee gelukte het ons al enige mooie vangsten te doen. We hadden ons vanggebied bijna bereikt, toen we een, zoals wij dachten, zeer donker exemplaar van *Pieris napi* L. zagen vliegen. Ik raadde de heer B a n k aan, maar niet van zijn fiets af te stappen, daar het toch geen *Pontia daplidice* L. was, terwijl er wel meer donkere exemplaren van *P. napi* L. rondvlogen, en dat we geen tijd te verliezen hadden, wilden we nog wat overhouden voor *A. niobe*. Maar hij was „eigenwijs” en ging toch achter het dier aan. Plotseling zag ik hem verheugd met zijn net zwaaien. Hij had een prachtig ♂ van *Pontia daplidice* L. te pakken gekregen.

Om kort te gaan, na allerlei wederwaardigheden in verband met de vrij sterke Oostenwind, gelukte het hem in totaal 3 exemplaren te bemachtigen, 2 ♂♂ en 1 ♀. Ik had het geluk er 5 te vangen, n.l. 3 ♂♂ en 2 ♀♀. Eén van deze ♀♀ heb ik levend meegenomen, ingebonden op reseda en op 14 en 15 Juni legde dit ♀ ongeveer 60 eitjes, waaruit ik op 20, 21 en 22 Juni de eerste rupsjes verkreeg. Deze groeiden heel voorspoedig op. Op 12 Juli was de eerste volwassen en de volgende dag had ik mijn eerste pop in de kweekkast zitten. Maar behalve deze pop ontdekte ik helaas nog iets anders, n.l. flacherie. In het tijdvak van 13—16 Juli verkreeg ik in totaal 5 poppen, en had toen geen rups meer over. Ze waren alle aan flacherie doodgegaan. Ik was dus in het gezicht van de haven gestrand, want ook de 5 poppen leverden geen vlinders op. Waarschijnlijk waren deze ook al niet meer gezond.

Ik heb de moed echter niet opgegeven en ben op 4 Augustus welgemeed weer op de fiets gestapt om de reis naar Egmond aan Zee opnieuw te aanvaarden. Blijkbaar was het proces in de vrije natuur beter gelukt, want al spoedig ontdekte ik mijn eerste *daplidice*, een ♂. Hierna zag ik er al spoedig meer vliegen. Ik heb er een aantal van gevangen en deze keer 3 ♀♀ levend mee naar huis genomen, om weer te trachten hiervan door kweek een mooie serie te verkrijgen.

Zo eenvoudig als het eieren leggen de eerste maal verliep, zo moeilijk ging het thans. Ik moest de ♀♀ dwingen de eitjes op de voedselplant af te zetten door met een takje op het achterlijf te drukken. Een van haar legde in het geheel niet. Ik vermoed dat zij, gezien de verse toestand waarin zij verkeerde, nog niet bevrucht was. Van de beide andere ♀♀ verkreeg ik ongeveer 50 eitjes, waaruit na ongeveer 7—10 dagen de rupsjes te voorschijn kwamen. Teneinde minder risico te lopen heb ik een 15-tal rupsjes aan de heer S. de B o e r afgestaan, doch zowel bij hem als bij mij trad weldra weer flacherie op, zodat ik behoudens enige foto's, die de heer G. B a n k van de rupsen en poppen genomen heeft, geen tastbare bewijzen van mijn pogingen heb overgehouden.

Zaandam, Rosmolenstraat 108 A, 25 October 1948.